

N:o 19.

Af herr **V. Vahlin**, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utfärdande af föreskrifter till förekommande af kreaturs innebrännande.*

Enligt beräkning, grundad på tidningsuppgifter, torde antalet af i vårt land lefvande brända kreatur uppgå till ungefär 2,500 årligen. Då, utöfver hvad dessa uppgifter meddela, en mängd fall helt säkert förekomma, om hvilka allmänheten icke erhåller kännedom, måste det verkliga antalet sättas betydligt högre. Ett antal af 2,500 är emellertid redan förfärande högt, särdeles med hänsyn till att på lagstiftningsväg likväl intet blifvit åtgjordt för att minska detsamma. Då brandförsäkring af kreatur medgifves utan vilkor af några anordningar för deras räddning vid eldfara, lär det icke heller vara att förvänta, det verksamma skyddsåtgärder komma att, annat än i enstaka fall, af kreatursegarer frivilligt vidtagas.

En mängd räddningsmedel, mer eller mindre opraktiska, hafva visserligen inventerats, omordats på landtbruksmöten och bekantgjorts genom pressen — men sannolikt ingenstädes vunnit tillämpning. Åtgärder kunna dock vidtagas, hvilka i betydlig mån skulle underlätta räddningen af kreatur vid eldsvåda och hvilka dertill ega fördelen af att icke vara afsevärdt betungande för egarne eller praktiskt opröfvade.

För att möjliggöra kreaturs räddning vid eldsvåda ställer sig alltid som första, oestergifliga vilkor, att, i förhållande till kreatursantalet, tillräckligt många och rymliga samt åt olika sidor vettande utgångar från deras förva-

ringshus finnas, samt att dessa äro afskilda från andra byggnader, halmstackar o. d. Om genom lag meddelades bestämmelser i dessa hänseenden, torde vid nybyggnad på landet inga afsevärda svårigheter för deras iakttagande möta, lika litet som för anordnande af tillräckliga utgångar vid redan befintliga byggnader.

Byggnadsstadgan för Sveriges städer har till skydd så för lif som företrädesvis egendom ett flertal mycket tryckande bestämmelser; dess fordringar af särskilda anordningar till skyddande af menniskolif vid teatrar och dermed jämförliga byggnader hafva, ehuru ofta förenade med betydliga omkostnader, strängt genomförts — men deremot har man allt fortfarande ansett sig kunna öfverlåta åt enskildt godtycke hvarje åtgärd till skydd för millioner bundna, instängda, förnuftslösa varelser, oaktadt ständigt upprepade, förfärande påminnelser om följderna af denna uraktlåtenhet. Ett lagstadgadt, omsorgsfullt skydd för dessa rättslösa måste dock vara en af de pligter, som ett högsinnadt folk icke får förgäta, som det icke vill undandraga sig, vore dess fyllande än förenadt med vida känbarare uppoffringar, än som här ifrågasättas. Det är för att till en början något måtte blifva gjort för att minska vår stora skuld härutinnan, som jag får hemställa,

det Riksdagen behagade besluta att ingå till Kongl. Maj:t med anhållan, det Kongl. Maj:t ville låta utfärda föreskrifter för landsbygden rörande så väl läge som anordningar vid byggnader för förvarande af kreatur, till förekommande af deras innebrännande, samt låta införa härmed jämförliga bestämmelser i byggnadsstadgan för Sveriges städer.

Stockholm den 25 januari 1888.

V. Vahlén.
